

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Θαυμαστὲς Ἀποκαλύψεις τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ

Περὶ Θείας Λειτουργίας, Θείας Εὐχαριστίας καὶ Ἱερωσύνης*

Ἡ ὀργή: τεκμήριον ἀναξιοτήτος τοῦ λειτουργούντος

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐγνώρισα καὶ τὸν Ἱερομόναχον Γερμανόν. Οὗτος κατήγετο ἐκ Κερκύρας. Ἦσπασθη δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Μοναχικὸν βίον. Ὅτε ἐγνώρισα αὐτὸν εἶχεν εἴκοσιν ἔτη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ἤγε τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀπλοῦς, ἄκακος, ἀπονήρευτος, μελίχιος, ταπεινὸς καὶ τύπος ἀληθινοῦ Μοναχοῦ.

Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τὸ ἔτος 1888 ἱερούργει ἐν τῷ Καθολικῷ Ναῷ ὁ Ἱερομόναχος Γερμανός. Ἐγὼ δὲ ἤμην ἐν τῷ δεξιῷ χορῷ μετὰ τῶν ψαλτῶν. Πλησίον μου ἴστατο ὁ Ἱερομόναχος Κύριλλος, Ἀδελφὸς τῆς Μονῆς καὶ ἐβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀφοῦ ἐγένεν ἡ Μεγάλη Εἴσοδος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Θυσιαστήριον μετὰ τῶν Τιμίων Δώρων ὁ λειτουργὸς Ἱερομόναχος Γερμανός, ἔστυρεν ὁ νεωκὸρος τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς παραπετάσματα.

Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὴν βασιλικὴν θύραν, ἵνα εὐλογήσῃ ὁ ἱεουργῶν Γερμανός τὸ ἐκκλησίασμα, μοὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπόν του ὡς φλόξ πυρός.

Νομίσας δέ, ὅτι δυσάρεστόν τι συνέβη εἰς αὐτόν, μετὰ συγκινήσεως εἶπον πρὸς τὸν πλησίον μου ἱστάμενον Ἱερομόναχον Κύριλλον:

«Τί ἔπαθεν ὁ παπα-Γερμανός»;
Λέγει μοι: «Σιώπα, ἡ θεία Χά-

ρις ἀφήρπασεν αὐτόν. Δὲν διατρίβει πλέον πνευματικῶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εὐρίσκεται πνευματικῶς εἰς τὸν οὐρανόν!... Δὲν βλέπεις ὅτι μηχανικῶς καὶ ὡς ἀφηρημένος ποιεῖ τὰς κινήσεις»;

Λέγω αὐτῷ: «**Πρώτην** φοράν ἔπαθε τοῦτο, ἢ καὶ ἄλλοτε»;

«**Πάντοτε** ὅταν ἱερουργῇ, τοῦτο συμβαίνει ἐν αὐτῷ»...

Ἔκτοτε παρετήρουν καὶ πάντοτε, ὅτε ἱερούργει, ἠρπάζετο ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος. Δὲν ἐτόλμων ὁμως νὰ εἶπω εἰς αὐτόν τίποτε...

* * *

Μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς ἐρημίτιδος Φωτεινῆς, ἐφαινόμην πάντοτε σκεπτικός καὶ σύννους.

Μία τῶν ἡμερῶν λέγει μοι ὁ Ἱερομόναχος Γερμανός: «**Πάτερ Ἰωακείμ**, ἐὰν ἡ συνάντησις, ὡς λέγουσι, τοῦ ἐρημίτου σὲ μετέβαλε τοσοῦτον, πόσον, ἐὰν ὡς λέγουσι διὰ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, “Ἄγγελους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι”...»;

«**Πάτερ Γερμανέ**», εἶπον αὐτῷ, «**παρακαλῶ**, εἰπέ μοι, παρίστανται Ἄγγελοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας Ἱερουργίας»;

«**Μάλιστα**», λέγει μοι, «**παρίστανται** μετ’ εὐλαβείας καὶ ἀπειρου σεβασμοῦ. **Καὶ** ἐὰν μὲν ἐστὶν ἄξιος ὁ λειτουργὸς αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τῶν Ἄγγέλων καὶ πνευματικῶς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἀκούει τὴν ἀγγελικὴν μελωδίαν, δι’ ἧς ὑμνοῦσι τὸ Πανάγιον Ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος. **Τὸ** δὲ πνεῦμα τοῦ λειτουργοῦντος πληροῦται θείας εὐφροσύνης καὶ ἀφαρπάζεται ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος εἰς πνευματικὴν θεωρίαν καὶ νοερῶς αἰσθάνεται τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο Φῶς, τὸν Θεόν. **Οἱ** δὲ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ θεῖοι Ἄγγελοι ὑποβοηθοῦσι νοερῶς τὸ πνεῦμα τοῦ ἱερουργοῦντος εἰς τὸ νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια κάλλη καὶ τὸ ὕψος τῆς θυσίας».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠλλοιώθην πνευματικῶς. **Ὁ** δὲ Γερμανὸς ἐδάκρυσεν καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως λέγει μοι:

«**Πάτερ Ἰωακείμ**, ἐὰν ἐγνωρίζομεν ὁποῖαν δόξαν καὶ πνευματικὴν εὐφροσύνην παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ Κοινωνία τῶν θείων Μυστηρίων, τὰ πάντα θὰ ἐθυσιάζομεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὅπως ἀξίως κοινωνήσωμεν. **Ἡ** θεία Κοινωνία ἐνώνει, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, συνταυτίζει ἡμᾶς μὲ τὸν Χριστόν, ὥστε καθιστᾷ ἡμᾶς οὐχὶ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ χάριν υἱοὺς Θεοῦ, κατὰ τὸ “ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ”»!...

«Ναί, πάτερ Γερμανέ, ἀλλ' ἐγνώρισα Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας Ἱερουργίας ὀργίζονται καὶ στενοχωροῦνται!»

«**Ω!**... Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἄξιοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὸ Θυσιαστήριον. **Ἡ** θεία Χάρις ἀποστρέφεται

αὐτοὺς καὶ οἱ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ θεῖοι Ἄγγελοι λυποῦνται τρόπον τινὰ διὰ τὴν τόλμην αὐτῶν καὶ μένουσιν ἀμέτοχοι καὶ δὲν ἐπιβοηθοῦσι πνευματικῶς αὐτούς, ὥστε ἐστερημένοι τῆς θείας Χάριτος καὶ τῆς βοηθείας τῶν θείων Νόων, ἐξάπτονται καὶ ὀργίζονται ἄνευ αἰτίας κατὰ τοῦ νεωκόρου, κατὰ τῶν ψαλτῶν καὶ πολλακίς κατὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων· ὥστε, ἐὰν θελήσωσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ Εὐαγγέλιον, μεταχειρίζονται ἀναρμόστους φράσεις καὶ προφέρουσι λέξεις οὐχὶ ἀγαθὰς εἰς τὴν ἀκοήν, ὡς τάχα ἐξάπτονται κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων καὶ ὀργίζονται ἐν τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ οὐχὶ εὐαρέστου, τάχα ὅτι τὰ σφάλματα τῶν Χριστιανῶν στενοχωροῦσιν αὐτούς.

»**Ὁ**χι, ὄχι! **Ὁ** Χριστὸς μας ἐστὶν ἡ Αὐτοαγάπη, ἡ Μακροθυμία καὶ ἡ Εἰρήνη. **Ὁ**τε παρέδιδε τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, εἶχεν ἐνώπιόν Του τὸν προδότην Ἰούδαν, ἀλλὰ δὲν ὠργίσθη ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ γλυκύτητος καὶ συγκινήσεως παρέδωκε καὶ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ ἄρτου, ὄνπερ ἠϋλόγησε καὶ μετέβαλεν εἰς Σῶμα ἑαυτοῦ, καὶ ὡς πρὸς φίλον καὶ ἀγαπητὸν εἶπεν αὐτῷ, «ὄ ποιεῖς, ποιήσον τάχιον». **Ὁ** λειτουργὸς λοιπὸν τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας ὀφείλει νὰ εἶναι πρᾶος, ἡσύχιος καὶ μετὰ πραότητος, συγκινήσεως καὶ γλυκύτητος ὀφείλει νὰ ὀμιλῇ πρὸς τοὺς Χριστιανούς...

»**Ἄ**λλ' εἶπομεν, ὅτι ἡ ἀνευλάβεια πρὸς τὸ ὑψηλὸν Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ ἡ ἀπροετοιμασία φέρει τὰ λυπηρά, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἀποτελέσματα. **Τ**ὸ τρανότερον δὲ τεκμήριον τῆς ἀναξιότητος τοῦ ἱερουργοῦντός ἐστὶν ἡ ὀργὴ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Λειτουργίας. «**Ἐ**ταῖρε», λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ θεία Χάρις, «πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;»...»

Ὁτε δὲ ἀνεχώρησα διὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπῆρχεν ἔτι ἐν τῇ ζωῇ ὀρηθεῖς Ἱερομόναχος Γερμανός.

□

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυρπιανός», ἀριθμ. τεύχους 327 / Ἰούλιος-Αὐγουστος 2005, σελ. 210-211. Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ Σπετσιέρη, Ἀπομνημονεύματα, Τόμος Α΄: Ἅγιον Ὄρος-Ἱεροσόλυμα, σελ. 62-63, 64-65, Ἀθῆναι 1931. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.